

Weg van Seedorf

Meer dan veertig jaar lang is de Legerplaats Seedorf, in het noorden van Duitsland, een Nederlandse kolonie geweest. Vele duizenden militairen hebben hier gewerkt en gewoond. Binnen twee jaar komt hieraan een einde en zal de KL Seedorf voorgoed verlaten. Voor veel militairen en hun gezinnen een ingrijpende beslissing. Landmacht maakte een portret van vier gezinnen die door de sluiting van Seedorf een nieuw huis moeten gaan zoeken.

ADJUDANT ERIC STEIGER,
GETROUWD MET ANGELA.
ZE HEBBEN TWEE KINDEREN.
WOONACHTIG IN DUITSLAND SINDS 1994.

Angela: 'Het was een gok natuurlijk toen we dit huis gingen bouwen in 2003. Dat wisten wij ook wel. Iedere twee jaar waren er wel geruchten dat de legerplaats ging sluiten maar iedere keer waaide dat weer over. We hebben het hier altijd heel erg naar onze zin gehad. Het is lekker rustig, je hebt de ruimte, de kinderen groeien beschermd op en vinden het leuk op de school hier.'

Eric: 'Ik was net de pannen op het dak van

onze nieuwbouwwoning aan het leggen, toen we in september 2003 hoorden dat de kazerne definitief gesloten zou worden in 2007. Ja, dat was wel een domper. Je weet dat het een keer dichtgaat, maar ik had eigenlijk verwacht dat dit ergens in 2014 zou zijn. Ook omdat door zowel de politiek als door de toenmalige BLS de verwachtingen waren uitgesproken dat de sluiting van Seedorf niet op de agenda stond tot 2014.

Je zag namelijk ook dat er nog volop gebouwd werd op de kazerne. Je verwacht dan eigenlijk niet dat het al binnen twee jaar dicht zal gaan. Ik weet ook wel dat dit soort dingen vaak niets met elkaar te maken hebben. Die bouwplannen zijn natuurlijk al een hele tijd geleden gemaakt. Toch zijn het dan van die signalen die je krijgt waardoor je onbewust denkt dat het nog wel even zal duren.'

Angela: 'Ons huis staat nu te koop en dat geeft toch wel wat gemengde gevoelens. Aan de ene kant hoop je dat het snel verkocht wordt tegen een redelijke prijs, aan de andere kant wil je eigenlijk helemaal niet weg. Maar ja, blijven is voor ons geen optie. De kinderen zullen toch naar een andere school moeten als de Nederlandse school hier straks dichtgaat.'

Eric: 'Ik heb drie sollicitaties lopen in Münster en we zijn nu op zoek naar een huis dichtbij de grens. Wel aan de Duitse kant want ik kan mijn Duitse hypotheek niet meenemen naar Nederland. Als je daar vanaf wilt,

moet je een hoge boete betalen. Het zijn van die lastige dingen waar je mee te maken krijgt. Ik had daarom graag gezien dat de sluiting nog een paar jaar was uitgesteld. Dan kunnen de kinderen de school hier afmaken en hoeven we niet te verhuizen. Dat we met verlies moeten gaan verkopen is wel duidelijk. De Duitsers zijn ook niet gek, die weten natuurlijk ook dat wij gaan vertrekken. Ik verwacht ook niet dat Defensie mijn verlies gaat compenseren. Alleen een renteloze lening die je over een paar jaar terug zou kunnen betalen zou nu wel goed uitkomen. Maar goed, begrijp me niet verkeerd, we klagen niet hoor. We hebben het hier altijd goed naar de zin gehad en dat pakken ze ons nooit meer af. En dat er nu een einde aankomt, ja, het zij zo.'

< **KAPITEIN ROB TEN HORN,**
WOONT SAMEN MET ZIJN DUITSE VRIENDIN ROSI
BROCKMANN IN HEESLINGEN. GEEN KINDEREN.
WOONACHTIG IN DUITSLAND SINDS 1995.

Rob: 'Wij hebben geen koophuis en geen kinderen dus wat dat betreft zijn de problemen voor ons niet zo groot. Daar komt bij dat ik al weer een hele tijd bij 41 Mechbrig zit en loopbaantechnisch is het niet realistisch om doorlopend bij één brigade te blijven hangen. Dus dat we ooit naar Nederland zouden gaan verhuizen stond wel vast. Jammer alleen dat de tijd van vertrek niet meer door ons wordt bepaald.'

Rosi: 'Ik vind het wel erg spannend allemaal. Ik heb mijn hele leven in deze omgeving gewoond, dus dat zal wel wennen worden. In Nederland is het toch drukker dan hier. Maar we hebben nu een huis op het oog in de buurt van 't Harde. We zijn ook wezen kijken in de omgeving van

Apeldoorn, maar dat vond ik toch een beetje te druk. 't Harde is rustiger.'

Rob: 'We zijn echte buitenmensen en daarom is dit een ideale omgeving voor ons. We hebben de ruimte en overal zijn bossen. Daar komt bij dat we op dit moment in een heel ruim huis wonen met een grote tuin in een heel rustige omgeving. Dat is in Nederland niet te betalen. We hebben heel even overwogen om hier te blijven wonen, maar daar zijn we vrij snel van teruggekomen. We zouden dan veroordeeld zijn tot een wel heel lang weekendhuwelijk en dat vinden we allebei maar niks.'

Rosi: 'Voor de Duitsers hier zal het ook wel wennen worden als de Nederlanders vertrokken zijn. In de meer dan veertig jaar is hier toch een bepaalde band ontstaan tussen de Nederlanders en de Duitsers. Dat gaat straks ook allemaal verdwijnen.'

Rob: 'Het werken en wonen hier heeft een bijzondere sfeer en de vraag is of we dat in Nederland weer terugkrijgen.'

Michiel: 'We werken allebei bij een andere eenheid. Ik sinds kort bij 42 Pantserinfanteriebataljon Limburgse Jagers en Zenzy bij 101 Tankbataljon. Ons probleem is een beetje dat 42 BLJ naar Oirschot gaat en de staf van "101" naar Ermelo. Ja waar ga je dan wonen?'

Zenzy: 'We willen het liefst in Ermelo gaan wonen. Dat is wat centraler dan Oirschot. Dan kan Michiel nog proberen om een functie in de buurt van

Ermelo te krijgen.'

Michiel: Op zich vind ik het niet eens zo erg om naar Nederland te verhuizen. Ik ben hier geboren en getogen. Mijn vader is namelijk burgermedewerker op de Legerplaats. Ik heb hier een goede jeugd gehad hoor, maar ik zou mijn eventuele kinderen hier toch niet willen grootbrengen. Je groeit heel beschermd op maar er is voor een kind natuurlijk niet zoveel te

doen. Aan de andere kant ben ik nu juist wel op die rust gesteld en dan zit je hier natuurlijk goed.'

Zenzy: 'Ja, we hebben een leuk, groot huis wat ons maar 350 euro in de maand kost. Daar heb je in Nederland nog niet eens

KORPORAAL 1 ZENZY >

VROLIJK WOONT SAMEN MET KORPORAAL 1
MICHIEL VAN DAM. GEEN KINDEREN.
WONEN SINDS ANDERHALF JAAR SAMEN IN
ZEVEN.

een tweekamerappartement voor. Daarom gaan we ook een huis kopen want dat is goedkoper. De huurprijzen die ik gezien heb, zaten tussen de 700 en 800 euro plus dat er nog een hele lange wachtlijst bestond. Laatst hadden ze hier op de legerplaats een soort woningmarkt waar gemeenten konden laten zien wat hun huizenaanbod was. Maar dat waren allemaal van die dure nieuwbouwwijken waar de huizen meer dan twee ton kosten. Dat is toch iets boven ons budget.'

Michiel: 'Ik moet zeggen dat ze op de legerplaats wat dat betreft wel veel doen aan begeleiding en zo. Zoals zo'n woningmarkt en het krantje De Sluiting waarin ook veel dingen

staan waar je rekening mee moet houden bij terugkeer naar Nederland. Dat is op zich wel goed.'

Zenzy: 'Veel informatie krijg je ook van mensen die in hetzelfde schuitje zitten. Verder blijft het een beetje afwachten hoe het loopt. We hoeven pas in 2006 te verhuizen dus we hebben nog wel even.'

MARTIN DAMEN,
GETROUWD MET ANITA.
ZE HEBBEN DRIE KINDEREN.
WOONACHTIG IN DUITSLAND SINDS 1991.

Martin: 'Ik ben niet in dienst van de KL en dat heeft nogal wezenlijke consequenties voor ons. Zo word ik als medewerker van de Stichting Jeugd- en buurtwerk Duitsland hier in Duitsland per 1 juli 2006 ontslagen. Ik word dus niet eerst overgeplaatst naar Nederland zoals burgermedewerkers die in dienst zijn van de KL. Voor ons heeft dat als nadeel dat je maar heel moeilijk een woning kan vinden. Voor een huurwoning moet je tenslotte een economische binding hebben met de gemeente. Ik ben nu dan ook als een gek aan het solliciteren om voor die datum een baan te vinden.'

Anita: 'Toen we in 1991 naar Duitsland gingen, hebben we ons gelukkig wel in onze oude woonplaats meteen ingeschreven als woningzoekenden, dus we staan al veertien jaar op die lijst; daar kunnen we altijd op terugvallen. Maar we hopen dat Martin, of wij allebei, een baan vinden en dat mag door heel Nederland zijn.'

Martin: 'Ik mag sinds kort wel gebruik maken van Kansrijk ook al behoor ik strikt genomen niet tot de doelgroep. Verder heb ik nogal een ongebruikelijk beroep natuurlijk. Ik ben tot 2001 militair geweest en ben toen hier als burger in het Holland Huis gaan werken. Inmiddels heb ik mijn studie sociaal-cultureel

werk afgerond. Het liefst wil ik wel een baan in deze richting maar ik ben niet kieskeurig. Ik heb al gesolliciteerd voor banen als filiaalhouder van een supermarkt en beheerder van een camping. Het belangrijkste is gewoon dat we snel terug naar Nederland gaan.'

Anita: 'We hebben nog wel overwogen om hier te blijven wonen, maar daar hebben we toch vanaf gezien. Je moet niet vergeten dat je dan maar één van de heel weinige Nederlanders bent. Mijn jongste dochter zit nog op de Nederlandse school en die wilde heel graag blijven. Totdat ze zich realiseerde dat al haar vriendinnen en vrienden ook weg zouden gaan. Nu wil ze zo snel mogelijk terug naar Nederland. Voor haar zal het zeker wennen zijn. Ze was net een jaar toe we hier naartoe verhuisden. Nu is ze bijna vijftien.'

Martin: 'Onze zoon woont hier samen met een Duits meisje en onze oudste dochter volgt een opleiding aan een Duitse school. Die laten wij hier dus achter.'

Anita: 'Best raar. Normaal gesproken verlaten de kinderen het ouderlijk huis en gaan ergens anders wonen. Nu zijn wij het die weggaan en blijven onze kinderen hier. Maar een geluk bij een ongeluk; drie weken voordat bekend werd dat Seedorf ging sluiten, hadden we bijna een huis gekocht. Dat ging toen niet door omdat iemand anders een hoger bod uitbracht. Daar zijn we nu heel blij om.'